

Elsa eta paradisua

MARIASUN LANDA

Elsa eta paradisua

Mariasun Landa

Elsa eta paradisua

giltza

© Mariasun Landa, 2015
© *Ilustrazioak*: Elena Odriozola, 2015

© Arg. Eusk.: Giltza, 2015
Zumalakarregi etorbidea, 54
48006 Bilbo
www.edebe.com

Bezeroen arreta 902 44 44 41
kontaktatu@edebe.net

Bildumaren zuzendaria: Reina Duarte
Haur-literaturako editorea: Elena Valencia
Azalaren diseinua: César Farrés

1. argitaraldia, 2015eko otsaila

ISBN 978-84-8378-295-8
Lege-gordailua: B. 25307-2014
Espainian inprimatua / Printed in Spain
EGS – Rosario, 2 – Bartzelona

Obra honen edozein erreproduzio modu, banaketa, komunikazio publiko edo aldaketa egiteko, nahitaezkoa da jabeen baimena, legeak aurrez ikusitako salbuespenezko kasuetan salbu. Obra honen zatiren bat fotokopiatu edo eskaneatu nahi baduzu, jo CEDROra (Centro Español de Derechos Reprográficos) (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

Aurkibidea

Elsak paradisuaz galdetu zuenekoak	7
Elsak zenbait erantzun aurkitu eta istorio batzuk entzun zituenekoak	13
Paradisua, anabasa zoragarria	14
Paradisua mundu bihurtu zenekoak	37
Adan eta Eba	38
Aingeru suzko ezpataduna	56
Elsak bere munduaz hitz egin zuenekoak	65
Kain, Abel eta Isu	66
Epilogoak	80

Elsak paradisuaz galdetu zuenekoa

Elsak bost bat urte zituenean, honako hitz hau entzun zuen lehen aldiz: *pa-ra-di-su*.

Gustatu egin zitzaion.

Ia bost segundo luze behar izan zituen zer esan nahi zuen galdetzeko.

Amatxori galdetu, eta haren erantzuna izan zen: «Ummm...».

Aitatxori galdetu, eta haren erantzuna izan zen: «Elsa, orain ez dut astirik!».

Bizkiak ziren bi neba nagusiei galdetu, eta erantzuna izan zen: «Paradisua futbol-zelai handi-handi bat da», batak. «Igerileku handi-handi bat», besteak.

Maistra zen izebari galdetu, eta erantzuna izan zen: «*Chi lo sa!*».

(Izeba hasi berria baitzen italiara ikasten.)
 Eta gero, hitza ahaztu egin zitzaion Elsari.

Elsak zazpi bat urte zituenean, hitz bera harrapatu zuen airean berriro: *pa-ra-di-su*.

Bost minutu eskas behar izan zituen berriro hitzaren esanahia jakiteko gogoia izateko.

Amari galdetu, eta hark leku zoragarri bat zela erantzun zion.

Aitari galdetu, eta hark irudimenean soilik existitzen zela erantzun zion.

Neba nagusiei galdetu, eta haiek «*No idea!*», «*Aucune idée!*» erantzun zioten.

(Bizki bat hasi berria zen ingeleseko klase partikularrak hartzen. Bestea, frantsesekoak.)

Izeba maistrari galdetu, eta hark erantzun zion leku hori Italian zegoela, seguru. (Ordurako izebak senargai italiarra zuen.)

Elsa, hamar urte zituenean, oporretan joan zen super nekazaritza-etxe batera. Dena ondo zihoan, harik eta —nork esango zuen!— leku malkartsu batean pauso txar bat eman zuen arte, lasterka ibiltzeagatik. Orkatila bihurritu, oina lotu eta denbora baterako geldirik egoteko agindu zioten. Etxe hartan geratu zen, familiari ez zitzaiolako egokia iruditu oporretako plana bertan behe-ra uztea; gainera, hiriko etxea senide batzuei utzia zieten bi asterako. Ingurua atsegina egin zitzaion Elsari, eta are gehiago adineko dama bat agertu zenean, denborari erreparatu gabe munduan zehar bidaiatzen ari denaren itxurakoa. Gona zabala, mendiko botak eta lastozko kapelua zeramatzan soinean. Eta poltsa handi-handia. Atsedean hartzera zetorrela esan zuen, eta halaxe izan zen. Ez zuen ezertxo ere egiten. Nekazaritza-

etxearen atarian egon besterik ez, intxaurrondopeko egurrezko bankuan eserita. Izena galdetu ziotenean, Paradisu izena zuela erantzun zuen, eta Elsa asaldatu egin zen. Paradisu!

Ordu batzuk baino ez zituen behar izan harengana hurbiltzeko...

—Paradisuhitzak zer esan nahi du?

Dama hark oso modu adierazgarrian begiratu zion, aspalditik galdera horren zain egon balitz bezala.

—Galderak erantzun anitz ditu —esan zion, nolabaiteko lan edo erantzukizun astunen bat bizkar gainean hartzeko zalantzan dagoenaren antzera...

Elsak jarri zuen aurpegiak pena eman zion, nonbait, emakumeari. Bat-batean, konturatu zen hurren galderekin ezin dela luzamendutan ibili.

—Zergatik ez zara besteekin jolasten ari?

Elsak orkatila lotua erakutsi zion.

—Ummm, hau bai dela bitxia! Zuk orkabila bihurritu, ni ailegatu, zuk niri paradisuaz galdetu... Kointzidentzia asko, ezta?

Elsak batere ulertzen ez duenaren planta egin zuen, nahiz eta elkarrizketa xeble hark gero eta interes biziagoa sortzen zion. Bere bizitzako datu garrantzitsu bat emateko aukera ikusi zuen Elsak:

—Niri hitz batzuk gustatu egiten zaizkit, eta beste batzuk ez. *Paradisu* atsegin dut.

—Esanguratsua iruditzen zait hori. Niri gauza bera gertatzen zait txikitatik. Uste dut ondo konponduko garela.

Elsak beste zerbait esateko gogoia izan zuen, ziur asko serioski tratatua izateagatik harro sentitzen zelako.

—Niri gustatzen zait istorioak entzutea.

—Bai, badakit. Eta zure galderen erantzunak jasotzea, eta ulertzen ez dituzun gauzak argitzea, konturatu naiz.

Damak botetako lokarriak askatu zituen, oinak estu baitzituen; lastozko kapelua buru-

tik kendu, eta adats urdin distiratsu eta luzea sorbaldetaraino utzi zuen erortzen. Poltsa zabaletik iratzargailu gorri bat atera, eta giltza eman zion, une batetik bestera siesta egin behar balu bezala.

—Egun batzuetarako geratuko naizela uste dut... Paradisuari buruz hitz egin ahal izango dugu, baina nik esaten dudanean soilik, ez baitut denbora askorik, atsedean hartzera etorri naiz eta. Eta paradisia ez da egun batetik bestera uler daitekeen zerbait. Konturatuko zara.